

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: **T. s.r.o.**, IČ [REDACTED], se sídlem [REDACTED], zastoupeného Mgr. Davidem Hejzlarem, advokátem se sídlem 1. máje 97, Liberec 1, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2014, č. j. 787/1.30/14/14.3,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 30. 4. 2014, č. j. 787/1.30/14/14.3, a rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj ze dne 25. 10. 2013, č. j. 26250/7.72/13/14.3, se zrušují pro nezákonnost a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč k rukám jeho právního zástupce Mgr. Davida Hejzlara, advokáta se sídlem 1. máje 97, Liberec 1, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj (dále jen „oblastní inspektorát práce“) ze dne 25. 10. 2013, č. j. 26250/7.72/13/14.3. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 250 000 Kč

za správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kterého se měl dopustit tím, že jako zaměstnavatel umožnil v období od ■■■ do ■■■ na pracovišti v prostorách ■■■ s.r.o., na adrese ■■■, výkon práce zaměstnankyní ukrajinské státní příslušnosti paní O.K., v rozporu s rozhodnutím Úřadu práce ČR - krajské pobočky v Liberci ze dne 23. 12. 2011 o povolení k zaměstnání. Tím, že s touto svou zaměstnankyní sjednal v pracovní smlouvě ze dne 2. 5. 2012 druh práce „operátor výroby“ a místo výkonu práce „■■■“ a umožnil jí práci na základě těchto sjednaných podmínek, umožnil práci v rozporu s podmínkami povolení k zaměstnání spočívající v povolení zaměstnání pro druh práce „75121 Pekaři“ a pro místo výkonu práce „■■■ r s. r. o. - 005 (■■■ a.s.), ■■■“. Žalobce tak porušil § 89 ve spojení s § 92 odst. 3 zákona o zaměstnanosti a umožnil výkon nelegální práce definované v § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti. Žalobci byla zároveň uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalobce v žalobě především namítá, že ze strany správních orgánů nebyla dostatečně chráněna jeho dobrá víra. Paní O.K. byla dne 1. 5. 2012 vystavena tzv. informační karta, která byla dne 24. 5. 2012 doručena a oznámena Úřadu práce ČR - krajské pobočce v Liberci. Z této karty vyplývá, že paní O.K. byla řádně nahlášena k práci, při které byla správním orgánem následně kontrolována, tedy k práci „operátora výroby“ s místem výkonu práce u společnosti ■■■ (■■■) s.r.o., na adrese ■■■. Žalobce tak splnil svou informační povinnost zaměstnavatele, když o nástupu paní O.K. do zaměstnání bezodkladně písemně informoval příslušný úřad práce. V době nástupu do práce byla paní O.K. přihlášena ke studiu v ČR, tj. byla ve smyslu § 87 odst. 1 a § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti cizincem, u kterého se nevyžaduje povolení k zaměstnávání. Vzhledem k tomu, že ani úřad práce neshledal v předložené informační kartě žádné nesrovnalosti, vycházel žalobce v dobré víře z předpokladu, že pracovní činnost paní O.K. probíhá v souladu s platnými právními předpisy. Žalobci nebyla a ani nemohla být známa skutečnost, že potvrzení o studiu ze dne 11. 10. 2011, které paní O.K. při sjednávání pracovního poměru předložila, není platné. Předložené potvrzení bylo podepsáno a opatřeno razítkem Technické univerzity v Liberci a žalobce tak neměl žádné pochybnosti o jeho pravosti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dovozuje, že takové pochybnosti žalobce mohl mít, neuvádí však, z čeho tyto pochybnosti měly vyplývat. Po žalobci nelze požadovat, aby si ověřoval platnost předloženého potvrzení o studiu, když příslušný úřad práce akceptoval předloženou informaci o zaměstnávání paní O.K. bez jakýkoliv námitek. Pokud jde o uloženou pokutu, žalobce je přesvědčen, že je nepřiměřená, poukazuje na to, že za paní O.K. řádně odvedl veškeré odvody na sociální a zdravotní pojištění, jakož i další povinné platby. Nelze proto dovozovat žádnou újmu, kterou by stát v důsledku vzniklé situace utrpěl. Pro případ, že by soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, žalobce navrhuje, aby soud postupoval dle § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a od uložené pokuty upustil.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že na svém rozhodnutí trvá. Zdůraznil, že pro správní řízení bylo irrelevantní, že paní O.K. uvedla žalobce v omyl, neboť i v případě, že by skutečnosti uvedené v předloženém potvrzení byly pravdivé, neopravňovalo by to žalobce zaměstnat dotyčnou cizinku bez platného povolení k zaměstnání. Potvrzení

o studiu totiž osvědčovalo skutečnost, že paní O.K. byla v akademickém školním roce 2011 - 2012, tj. v období od 1. 9. 2011 do 31. 8. 2012 studentkou kombinovaného studia na Fakultě strojní - Technické univerzity v Liberci. Pro splnění podmínek daných § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti by se však muselo jednat o denní studium na vysoké škole, nikoliv o studium kombinované, neboť takové studium nelze hodnotit jako soustavnou přípravu na budoucí povolání ve smyslu § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti. K výši uložené pokuty žalovaný konstatoval, že byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Zákon neumožňuje sankcionovat předmětný správní delikt nižší pokutou, než pokutou ve výši 250 000 Kč a není ani možné od uložení pokuty upustit. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítnul, náhradu nákladů řízení nepožadoval.

III. Zjištění ze správního spisu

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným soud ověřil následující skutečnosti:

Dne 15. 11. 2012 provedl Oblastní inspektorát práce v prostorách ■■■ (■■■) s.r.o., na adrese ■■■, kontrolu, jejímž předmětem bylo dodržování pracovněprávních předpisů. Zde byla při výkonu práce „operátor výroby“ zjištěna cizinka ukrajinské státní příslušnosti paní O.K.. Na místě byla doložena pracovní smlouva ze dne 2. 5. 2015. Lustrací na Úřadu práce ČR - krajské pobočce v Liberci bylo zjištěno, že paní O.K. má vydáno povolení k zaměstnání pro žalobce na pracovní zařazení „75121“, pro místo výkonu práce: ■■■. Dotazem na Technické univerzitě v Liberci pak bylo zjištěno, že paní O.K. nikdy na Technické univerzitě v Liberci nestudovala.

Na základě zjištěných skutečností bylo dne 16. 9. 2013 zahájeno s žalobcem správní řízení ve věci podezření spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Po provedeném dokazování Oblastní inspektorát práce rozhodnutím ze dne 25. 10. 2013, č. j. 26250/7.72/13/14.3., uznal žalobce vinným ze spáchání trestního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, který spočíval v umožnění nelegální práce paní O.K. ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, za což mu uložil pokutu ve výši 250 000 Kč. Žalobou napadeným rozhodnutím pak bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Oba správní orgány dospěly ke shodnému závěru, že žalobce skutkovou podstatu správního deliktu naplnil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce vycházel z potvrzení o studiu, které mu bylo předloženo ze strany paní O.K., na základě kterého usuzoval, že paní O.K. nepotřebuje pro přijetí do zaměstnání platné povolení k zaměstnání. Potvrzení o studiu však neobsahovalo pravdivé informace, neboť paní O.K. nikdy Technickou univerzitu v Liberci nestudovala. Potvrzení o studiu osvědčovalo skutečnost, že paní O.K. byla v akademickém školním roce 2011 - 2012, tj. v období od 1. 9. 2011 do 31. 8. 2012 studentkou kombinovaného studia na Fakultě strojní - Technické univerzity v Liberci. Pro splnění podmínek § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti by se však v daném případě muselo jednat o denní studium na vysoké škole, nikoliv o studium kombinované, neboť takové studium nelze hodnotit jako soustavnou přípravu na budoucí povolání ve smyslu § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Žalovaný zdůraznil, že správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti je deliktem s objektivní odpovědností, u něž není vyžadováno zavinění pachatele. Žalobce by za správní delikt neodpovídal pouze tehdy, pokud by prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, což se však v daném případě

nestalo. Z provedených důkazů vyplývá, že žalobce nevěděl, že kombinované studium nelze hodnotit jako soustavnou přípravu na budoucí povolání ve smyslu § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti, tj. že paní O.K. nespadá do kategorie cizinců, kteří dle § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti nepotřebují mít vydáno povolení k zaměstnání, ačkoliv to vědět měl a mohl. Pro účely správního řízení je proto nepodstatné, že paní O.K. žalobce uvedla v omyl, neboť i v případě, že ve skutečnosti uvedené v předloženém potvrzení byly pravdivé, neopravňovalo by to žalobce zaměstnat dotyčnou cizinku bez platného povolení k zaměstnání. Žalovaný dále doplnil, že akademický rok 2011 - 2012, ke kterému se vztahuje předmětné potvrzení o studiu, skončil uplynutím dne 31. 8. 2012. Žalobce však i po tom datu paní O.K. zaměstnával. Závěrem žalovaný konstatoval, že pokuta za uvedený správní delikt byla uložena v souladu s § 141 odst. 2 zákona o zaměstnanosti na samé spodní hranice zákonného rozmezí.

IV. Posouzení věci soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s. Po provedeném přezkumu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud předesílá, že řízení bylo přerušeno s ohledem na předložení návrhu na zrušení části § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti Ústavnímu soudu. V řízení soud pokračoval poté, co Ústavní soud ve věci návrhu na zrušení části uvedeného ustanovení zákona o zaměstnanosti, podle něhož byla i žalobci za správní delikt uložena pokuta ve výši 250 000 Kč, rozhodl nálezem sp. zn. Pl. ÚS 52/13, publ. pod č. 219/2014 Sb. Zrušení části uvedeného ustanovení zmíněným nálezem Ústavního soudu ovšem nebránilo přezkumu napadeného rozhodnutí z hlediska žalobních námitek.

Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti (ve znění rozhodném v době spáchání deliktního jednání) se správního deliktu dopustí právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, která umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 nebo 2, za což jí lze podle § 140 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti (ve znění později účinném po zrušení dolní hranice pokuty nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/13) uložit pokutu až do výše 10 000 000 Kč.

Podle § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti se nelegální prací mj. rozumí, pokud fyzická osoba - cizinec vykonává práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání.

Podle § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti se povolení k zaměstnání nevyžaduje k zaměstnání cizince, který se na území ČR soustavně připravuje na budoucí povolání. Podle § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti se pro účely tohoto zákona soustavnou přípravou na budoucí povolání rozumí mj. doba prezenčního studia na vysoké škole, a to včetně prázdnin, které jsou součástí školního nebo akademického roku. Nastoupí-li do zaměstnání cizinec uvedený v § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti, u kterého se z tohoto důvodu nevyžaduje povolení k zaměstnání, je jeho zaměstnavatel povinen splnit informační povinnost

ve smyslu § 87 zákona o zaměstnanosti, tedy je povinen o této skutečnosti informovat příslušnou krajskou pobočku úřadu práce.

Je třeba zdůraznit, že v případech správních deliktů právnických osob, tedy i v případě správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, se jedná o odpovědnost objektivní, tj. odpovědnost bez zavinění. Ustanovení § 141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti pak stanoví obecný liberační důvod, pro který se právnická osoba odpovědnosti za správní delikt na úseku zaměstnanosti zproští. Podle uvedeného ustanovení právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Právě aplikace § 141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti je v projednávaném případě sporná.

Soud se plně ztotožnil se závěry správních orgánů, že žalobce jako právnická osoba zaměstnávající cizince nevynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti, tj. zaměstnání cizince v rozporu s rozhodnutím úřadu práce o povolení k zaměstnání, zabránil.

Po žalobci totiž bylo možno požadovat, aby v případě umožnění závislé práce paní O. K. zjistil, zda je tato osoba skutečně cizincem splňujícím podmínku § 98 písm. j) ve spojení s § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Potvrzení o studiu, které paní O. K. žalobci předložila totiž ani v případě, že by bylo pravé, neprokazovalo, že paní O. K. v daném okamžiku skutečně byla studentkou vysoké školy v prezenční formě studia [tj. že splňovala podmínky § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti]. Pokud se žalobce s tímto potvrzením spokojil, nelze dospět k závěru, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno po něm požadovat, aby zabránil nelegálnímu zaměstnání této cizinky. Nebyly tak naplněny podmínky § 141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti a žalobce odpovídá za spáchání správní deliktu podle § 140 odst. písm. c) zákona o zaměstnanosti. Žalobcova dobrá víra v pravost předloženého potvrzení tak není pro posouzení odpovědnosti za spáchání správní delikt rozhodující.

Namítal-li žalobce, že potvrzení o studiu bez výhrad přijal příslušný úřad práce, pak soud uvádí, že splnění informační povinnosti ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti neznamená bez dalšího, že jsou splněny podmínky pro zaměstnávání cizinců ve smyslu příslušných ustanovení zákona o zaměstnanosti. Přijetím vyplněného tiskopisu Informace o nástupu zaměstnání příslušná krajská pobočka úřadu práce nedeklaruje, že cizinec je zaměstnán na území ČR v souladu se zákonem. Splnění zákonné informační povinnosti zaměstnavatele podle § 87 zákona o zaměstnanosti nemá vliv na odpovědnost za spáchání správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

Pokud jde o výši uložené pokuty, je třeba konstatovat, že žalobci byla pokuta ve výši 250 000 Kč uložena podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve znění účinném od 1. 1. 2012, před novelizací provedenou zákonem č. 136/2014 Sb. s účinností od 1. 1. 2015, podle něhož se podnikající fyzické osobě uloží pokuta do 10 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. c) a e), nejméně však ve výši 250 000 Kč.

Ústavní soud nálezem sp. zn. Pl. ÚS 52/13 ze dne 9. 9. 2014, publ. ve Sbírce zákonů pod č. 219/2014 Sb. zrušil dnem jeho vyhlášení část ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 367/2011 Sb. a zákona č. 1/2012 Sb. ve slovech „nejméně

však ve výši 250 000 Kč“ pro rozpor s čl. 1, čl. 4 odst. 4, čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a svobod. Konstatoval, že pokuta uložena na spodní hranici 250 000 Kč může mít likvidační povahu a neumožňuje řádnou individualizaci konkrétního případu s přihlédnutím k osobním a majetkovým poměrům delikventů, je proto stanovena zjevně nepřiměřeně a dosahuje ústavní dimenze.

K problematice zrušení právního předpisu, či jeho části, Ústavním soudem ve vztahu k rozhodování ve správním soudnictví se již Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 13. 5. 2003, č. j. 7 A 146/2001-29, publ. ve Sb. NSS 2/2003. Na citovaný rozsudek pak navazují další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (např. ze dne 24. 11. 2010, č. j. 9 As 2/2008-125 či ze dne 20. 12. 2012, č. j. 7 As 28/2012-16, dostupné na www.nssoud.cz), které rovněž vycházejí z premisy, že zruší-li Ústavní soud některé ustanovení zákona pro jeho neústavnost, odpovídá principu oprávněného očekávání, aby soud v přezkumném řízení zrušil rozhodnutí správního orgánu, které se o ně opírá. Při přezkoumání zákonnosti rozhodnutí proto správní soud není vázán ustanovením zrušeného zákonného ustanovení, ale musí dbát nálezu Ústavního soudu. V takovém případě není rozhodující, že napadené rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno ještě před tím, než Ústavní soud zákonné ustanovení zrušil. Nezákonost napadeného rozhodnutí pak správní soud zpravidla shledá v rozporu s předpisem vyšší právní síly, tj. s ústavou. Ve vztahu ke shora citovanému ustanovení zákona o zaměstnanosti důsledky derogačního nálezu ÚS Pl. ÚS 52/13 rozebral Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 12. 2014, č. j. 6 Ads 80/2013 – 41.

Vycházejí ze shora uvedeného, dospěl soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí oblastního inspektorátu práce k závěru, že uložená pokuta na spodní hranici 250 000 Kč je protiústavní, zasahující do vlastnického práva žalobce garantovaného v čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Oblastní inspektorát práce uložil pokutu ve výši rovnající se spodní hranici sazby stanovené v § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, když uvedl, že umožnění nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti ve formě výkonu práce cizince v rozporu s povolením k zaměstnání, není tak závažné, jako např. kdyby došlo k nelegální práci bez pracovněprávního vztahu či jiné smlouvy, nebo zcela bez povolení k zaměstnání. Spodní hranice zákonné sazby však byla následně zrušena Ústavním soudem, který konstatoval, že může mít likvidační povahu a neumožňuje řádnou individualizaci konkrétního případu.

Soud z uvedených důvodů zrušil rozhodnutí žalovaného pro nezákonnosti postupem dle § 78 odst. 1 s. ř. s. Protože prvostupňové rozhodnutí oblastního inspektorátu trpí stejnou nezákonností, využil soud možnosti dané mu § 78 odst. 3 s. ř. s. a přistoupil rovněž k jeho zrušení. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, přičemž v dalším řízení budou správní orgány vázány vysloveným právním názorem soudu, včetně vypořádání ostatních uplatněných žalobních bodů, ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Jejich úkolem tedy bude znovu rozhodnout o uložení pokuty za spáchaný správní delikt způsobem, který nebude představovat pokutu likvidačního charakteru a bude odpovídat zjištěným majetkovým poměrům žalobce, jakož i ostatním zákonným kritériím pro uložení pokuty.

Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s daným postupem vyslovil souhlas a žalovaný ve stanovené lhůtě nevyslovil svůj nesouhlas.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměnou a náhradou hotových výdajů jeho právního zástupce. Odměna zástupce činí za dva úkony právní služby (převzetí věci a podání žaloby) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 1 428 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč uhradil žalobci k rukám jeho právního zástupce, v přiměřené lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 10. prosince 2015

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu